

personalitats de la societat civil, i una reunió coordinadora estatal simplificada. També queda pendent d'assegurar el pluralisme cultural i lingüístic de la Delegació Permanent d'Espanya a la UNESCO. En diverses ocasions s'ha suggerit que l'ambaixada compti amb diversos agregats culturals pactats amb els organismes polítics representatius de les diverses cultures. En aquesta perspectiva s'ha d'entendre la proposta inclosa en el decret que comentem,

quan estableix que siguin membres de la comissió nacional els "agregats culturals integrats en la Delegació Permanent".

En la previsió de les futures relacions amb la UNESCO urgeix de millorar la col·laboració cultural entre Balears, Catalunya i València. La presència fragmentada d'aquests països en les organitzacions internacionals dispersa les nostres energies i afebleix la projecció de les cultures de llengua catalana. També

s'ha de considerar l'enorme importància que té l'admissió recent d'Andorra com a membre de ple dret de la UNESCO a fi que aquest petit país de cultura catalana pugui assumir responsabilitats culturals internacionals que tinguin en compte la nostra identitat cultural comuna. El discurs del cap de govern Oscar Ribas a les Nacions Unides, el juliol de 1993, és un exemple excel·lent de responsabilitat cultural respectuosa amb la nació catalana. **Fèlix Martí**

Cap-sigrany

L'ex-president veneçolà Carlos Andrés Pérez va ser un dirigent nefast i ara ho paga. Aquesta és l'opinió de Fabià Estapé.

Els lectors amb una mica de memòria deuen recordar que quan Carlos Andrés Pérez (CAP, per als seus partidaris) va tornar a la presidència de Veneçuela vam avisar que el retorn podia acabar de mala manera. Per començar hi va haver unes revoltes per protestar contra la carestia dels queviures: se'n va dir el *caracazo* i no es va arribar a aclarir el nombre de morts i ferits -centenars, en tot cas-. La resta del mandat del CAP va ser llardós. Les acusacions d'especulador hi florien a cada moment. La gent creia, i amb força raó, que CAP tenia una noció molt particular dels "fons reservats". Sembla que en tirava a tort i a dret. Alguns esperits idealistes han vulgut justificar CAP -ara empresonat a El Junquito-, deien que els cabals públics s'havien gastat, per exemple, per re-

Carlos Andrés Pérez. Ha estat expulsat del seu partit.

forçar les possibilitats de victòria de Violeta Chamorro contra la nissaga Ortega.

És així que he sentit dir: si els fons reservats no poden ésser emprats per defensar les democràcies de l'entorn, de què serveixen? El problema és que quan es comença aquest camí no se sap mai quan acabarà. Per exemple: si és legítim ajudar els de l'entorn, no és encara més lògic defensar-se un mateix? Jo crec, i amb mi molta gent, que CAP va fer mans i mànigues per assegurar el seu futur. No hauria cregut mai que el partit que ell va ajudar a crear l'expulsés per un clar 23 a 7.

Ens diu que és innocent: però no en té la cara. Ens diu que estarà a la presó fins que vulgui el seu enemic polític Rafael Caldera. Saben què els dic: prou de CAP i prou de CAPS. **Fabià Estapé**

REMI DE NARRATIVA RAMON LLULL 1994

Néstor Luján

La Rambla fa baixada

Una brillant novel·la, retrat de la burgesia catalana entre la proclamació de l'Estat Català i el començament de la guerra civil espanyola.

